

snitsligning, indtil al Vigning paa Hartkornet til Sognekommunerne endelig og for al Tid er bortfalden". Det er altsaa et Forslag, som er meget klart, meget rationelt og meget radikalt; man bortkaster i Løbet af nogle Aar Hartkornskatten; men til Gengæld skulle Sognekommunerne inddrage Tienden, Jordskyld, Arveskæftgifter og Prioritetsrenter under den mellemkommunale Beskatning, og saa er der her nogle nærmere Udtagelser. Dette Forslag har meget stor Betydning. Der var et æret Medlem i Gaar, som under Forhandlingen her betegnede det som et Diskussionsæmne; men det forekommer mig at være ganske forkert, det maa være stillet i en ganske anden Hensigt. Det maa være stillet, fordi det ærede Medlem ønsker at tilkendegive en bestemt Opfattelse af, hvorledes der bør forholdes med Hensyn til Hartkornskatten, og ogsaa fremtidig vil arbejde i den Retning, som er angivet i Vædringsforslaget, og derfor er det virkelig et Spørgsmaal af stor Betydning. Det ærede Medlem nævner i sin Motivering, at „hvis man paa en Gang vilde gaa til en Afskrivning af Hartkornskatten, saa vilde det være en Omvæltning af den tilvante Statteordning, som hverken Kommunens Bestyrelse eller dens Beboere ville være tjente med." Det er jo ganske sikkert; men fordi man indfører det efterhaanden, er det ikke givet, at det er en Ordning, som ikke betinger en Omvæltning, en langsom Omvæltning, og det er ikke givet, at det vil være en Ordning, som Kommunerne ville være tjente med. Jeg indrømmer, at det ærede Medlems Forslag er logisk, vel gennemarbejdet og gennemtænkt, og Konsekvensen af det er taget. Jeg maa her lægge Vægt paa, hvad der siges i Betænkningen, og hvad der logisk er ganske rigtig: „En Afskrivning af Hartkornskatten vil endvidere borttage Grunden til at holde Tiender, Jordskyld og Arveskæftgifter uden for den mellemkommunale Beskatning. Det samme maa siges om Prioritetsrenter, ja Afskrivningen maa endog formentlig siges at nødvendiggøre direkte Optagen under den mellemkommunale Beskatning, da ellers en Forandring af endog kun enkelte af en Kommunes Beboeres økonomiske Stilling vilde kunne gaa en alt for urimelig stor Indflydelse paa hele Kommunens Økonomi." Jeg antager, det maa være Hovedhensynspunkt

fra hvilket man skal gaa ud, og logisk rigtig er det jo, det er der ikke Spørgsmaal om; men om det er faktisk muligt, det er en ganske anden Sag. Det ærede Medlem siger saaledes — naar jeg nu skal nærmere fortælle det —: „indenfor en Kommune finder jeg visse Værdier, visse Ejendomme, og jeg finder, at deres Værdi skal være Grundlag for en Beskatning. Det skal ikke komme i Betragtning, om der bor en rig eller en fattig Mand i Kommunen; jeg beskatter ikke Personen, jeg beskatter ikke Indtægten, jeg beskatter Indtægtskilden; altsaa, det er jo ganske ligegyldigt, hvem der ejer Ejendommen i en Kommune, men den, der ejer noget af sin Ejendom, kommer til at bære en Del af Staten; Resten komme Prioritetshaverne til at bære." Det er Hovedforstellen mellem det ærede Medlems Ordning og den nuværende Ordning, det er ikke en personlig Skat, der er Tale om, men det er en Skat paa enhver Indtægtskilde, som flyder i Kommunen, og for Kommunerne er det bekvæmt ved Sagen jo det — naar det overhovedet skal indføres — at de kunne være temmelig sikre paa at faa Værdierne ud: der ere de, og de skulle beskattes — enten de nu beskattes paa Eieren, Brugeren eller Prioritetshaveren eller paa den, der ejer en fast Afgift, det kommer ikke i Betragtning. Det forekommer mig, at det er et Spørgsmaal, som er ganske vigtigt, men jeg skal ikke gaa længere ind paa Sagen, end jeg finder det nødvendigt for at kunne stille den i nogen Belysning, skønt der kunde siges meget derom. Men der er et Spørgsmaal, som jeg ikke godt kan lade være at undersøge først, og det er det: Er det overhovedet rigtigt at gaa bort fra den bestaaende Kommunebeskatning af Ejendomme som saadanne? Det har man hidtil aldrig antaget. Det er klart, at det er det, det ærede Medlem gør. Nu vil jeg sige, at det ærede Medlems Forslag fastholder Beskatningen af Ejendomme i Kjøbenhavn og Byerne, uanset hvem der ejer dem, men siger, det kan bedre gøres i Kjøbenhavn og i Købstæderne, fordi Beskatningen staar i et fornuftigere Forhold til Ejendomsværdierne. Er Beskatningen en Beskatning over for Ejendomsværdierne, ganske bortset fra Personerne, saa maatte Konsekvensen af det Standpunkt lede til, at man sagde: Paa Landet skulle vi ikke afskaffe Grundskatten, men sørge for en